

[Bay.]

munistisk medlem, der stiller sådan nogle krav, for det er ikke andet.

Det får mig igen til at tænke på, at der kun er 12 år til, at vi skal fejre 200 års dagen for hoveriets afskaffelse. Ih, hvor er det falsk, hvis vi gør det! Den eneste måde, vi med en god samvittighed kan fejre 200 års dagen for hoveriets afskaffelse på, det er ved at afskaffe statshoveriet. Så vil det private hoveri igennem alt, alt for høje renter og kurstab forsvinde af sig selv, fordi det vil give et folk økonomisk styrke. Den dag man igen sætter håndens arbejde i højsædet, bliver det godt at være i Danmark, men heller ikke før.

Hanne Reintoft (DKP):

Socialt har det nuværende finansår jo været præget af nedskæringer af stadig mere asocial karakter, utilstrækkelig og udygtig administration på hele det sociale område og en række vildledende oplysninger og fortællinger. Det foreliggende finanslovsforslag følger denne linje op med endnu en byge af nedskæringer og udskydelser, og det har derfor været absolut nødvendigt at stille ændringsforslag for at afbøde dette.

Jeg må medgive socialministeren, at det ikke er fantasifuldhed, der har manglet, når det har drejet sig om at finde de mest sårbare og de mest forsvarsløse grupper som ofre for nedskæringer, og unægtelig heller ikke, når det har drejet sig om oplysninger til opklaring af vanskelige sager. Den måde, vi har behandlet de sidste sociale sager på i de sidste dage her i folketinget, gør, at man må sige, regeringen efterhånden kappes med fremskridtspartiet i usaglig fremstilling af sagerne, som vi får dem i udvalgene.

Nu har jeg hørt igen i dag, at næsten alle partier i folketinget fremhæver pensionisternes stadig vanskeligere kår. Men vi må alligevel erkende, at der hverken i det forløbne eller det kommende finansår er taget virkelig alvorlige skridt for at forbedre denne meget hårdt ramte befolkningsgruppes vilkår.

Vi har nu efterhånden i socialudvalget fået tre forskellige beregninger af pensionisternes realløn. Den første beregning benægtede, at den var sunket, de to andre erkender det, men bortforklarer det. Det, der står tilbage, er, at alle, der kender lidt til pensioni-

sternes forhold og deres egne organisationer, meget klart kan dokumentere, at de har et ganske alvorligt efterslæb.

Når vi stiller ændringsforslag om et ganske betydeligt beløb til pensionisterne, er det, fordi vi mener, at pensionsalderen må sænkes, både af hensyn til pensionisterne og til arbejdsmarkedet, den yngre arbejdskraft. Samtidig må pensionerne forhøjes og yderligere overgreb i hvert tilfælde afværges. Det sidste, man har lavet, ved at overfalde den gruppe, der ligger på sygehus og måske ikke kan komme hjem, advarer meget stærkt om, at nu er tiden inde til at sætte den endelige stopper for overgreb mod en af vore svageste grupper.

Det undrede mig, da jeg hørte fru Grethe Philip blive ved at stå og snakke om disse ægtefællepensioner. Jeg synes da, det radikale venstre skulle være vokset ud af ligestem at sidde fast i vort århundredgamle transprincip, dette transkriterium og eksistensminimumskriterium, man skal anlægge. Er tiden dog ikke inde i en befolkning, hvor vi har den højeste erhvervsaktivitet i hele EF-Europa, til at betragte pension som en kompensation for et langt livs arbejdsindsats og så lade være med at blive ved at skele til trang og civilstand og hele denne sociale vurdering? Det er en ret, man har, når man har arbejdet og bygget vores samfund op. Det har ikke noget at gøre med de eksistensminima, en lille embedsmandsgruppe sidder og udregner.

Jeg vil også godt i relation til den forargelse, fru Grethe Philip gav udtryk for over fremskridtspartiets meget rigtigt asociale forslag om invalidepension m. v., sige, at jeg deler denne forargelse. Jeg finder deres politik afskyelig, jeg finder den også uvidende, når man ved, hvad vor invalidepensionistgruppe består af. En vis procent er f. eks. kræftpatienter. Hvad havde man tænkt sig de skulle? Men når jeg så hører forargelsen, så spørger jeg mig selv: hvor er selvkritikken? Dette ekstreme i vores politiske liv, hele denne vending, man har taget, hvor er det kommet fra? Hvor begyndte overgrebene på de svageste? Hvor begyndte sænkningen af det kulturelle niveau? Hvor begyndte overgrebet på vores unge, der skulle uddannes? Hvornår begyndte kritikken af vores solidaritet? Kort sagt, hvor begyndte man at krænke det ukrænkelige? Det be-